

Sygn. akt VI U 334/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Monika Miller-Młyńska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Katarzyna Herman

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 czerwca 2015 r. w S.

sprawy M. B., J. K. (1) i S. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania M. B., J. K. (1), S. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

z dnia 25 września 2014 roku znak: E1- (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 września 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 27 sierpnia 2014 r. odmówił J. K. (2) prawa do ponownego ustalenia wysokości emerytury wskutek zmiany podstawy jej wymiaru. Organ rentowy wskazał, że wskaźnik wysokość podstawy wymiaru świadczenia obliczony z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury albo o ponowne ustalenie emerytury, tj. z lat 1989-1998 wyniósł 108,05%, z lat 1994-2003 wyniósł 49,34%, z kolei wskaźnik wysokość podstawy wymiaru obliczony z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury (1967-1972, 1979-1988, 1993-1996) wyniósł 171,56%, a zatem wskaźniki były niższe od dotychczasowego, obliczonego z 8 lat (1980-1987), wynoszącego 172,32%. Jednocześnie wskazano, że za lata nieudokumentowane faktycznym wynagrodzeniem przyjęto wynagrodzenie minimalne obowiązujące w tych okresach.

Pismem z dnia 23 października 2014 r. J. K. (2) odwołał się od powyższej decyzji. Wniósł o dokonanie wyliczenia podstawy wymiaru przyznanego mu świadczenia z uwzględnieniem rzeczywistych zarobków otrzymywanych przez niego w czasie zatrudnienia w (...) Stoczni (...).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniosł o oddalenie odwołania w całości, z argumentacją jak w zaskarżonej decyzji.

W toku postępowania sądowego J. K. (2) zmarł, w związku z czym postanowieniem z dnia 12 stycznia 2015 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie zawiesił postępowanie w sprawie.

Postanowieniem z dnia 23 kwietnia 2015 r. Sąd Okręgowy podjął postępowanie w sprawie z udziałem – w miejsce zmarłego J. K. (2) – jego żony J. K. (1) oraz córek: M. B. i S. S..

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 17 czerwca 1997 r. organ rentowy przyznał J. K. (2), urodzonemu w roku 1940, prawo do emerytury od dnia 1 lipca 1997 r. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 8 lat kalendarzowym wybranych z całego okresu ubezpieczenia, tj. z lat 1980-1987 jako wariant najkorzystniejszy. Kwoty wynagrodzeń przyjęto w wysokości wskazanej w przedłożonym przez ubezpieczonego do wniosku o emeryturę zaświadczeniu Rp-7 wystawionym przez ostatniego pracodawcę ubezpieczonego - (...) Stocznię (...), tj. w kwotach: w roku 1980 - 126220 zł, w 1981 r. - 146991 zł, w 1982r. - 179570 zł, w 1983 r. - 247734 zł, w 1984 r. - 389982 zł, w 1985 r. - 488649 zł, w 1986 r. - 548144 zł, w 1987 r. - 657402 zł. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru (wvwp) wyniósł 172,32%. Podstawa wymiaru świadczenia wyniosła 1613 zł. Wysokość emerytury ustalono na kwotę 1033,62 zł.

Niesporne, a nadto dowody:

- zaświadczenie (...) z 15.04.1997 r. - k. 17 plik II akt rentowych;
- wyliczenie wvwp - 24 plik II akt rentowych;
- decyzja z 17.06.1997 r. - k. 25-26 plik II akt rentowych.

W marcu 2009 r. J. K. (2) złożył w organie rentowym wniosek o przyznanie mu emerytury w związku z osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego.

Decyzją z dnia 26 marca 2009 r. organ rentowy przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury w powszechnym wieku od dnia 1 marca 2009 r. (od miesiąca złożenia wniosku). Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto podstawę wymiaru wcześniej przyznanej emerytury (tj. wvwp 172,32%). Podstawa wymiaru świadczenia wyniosła 1697,90 zł (po waloryzacji od 1.03.2009 r. - 3218,78 zł). Wysokość emerytury ustalono na kwotę 2334,07 zł.

Niesporne, a nadto dowody:

- wniosek - k. 1 plik III akt rentowych;
- decyzja z 26.03.2009 r. - k. 8 plik III akt rentowych.

W lutym 2014 r. J. K. (2) złożył w ZUS wniosek o przeliczenie świadczenia z uwzględnieniem rzeczywistej wysokości zarobków otrzymywanych przez niego w latach 1967-1972, wskazanych w legitymacji ubezpieczeniowej.

Decyzją z dnia 26 maja 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. po rozpatrzeniu wniosku odmówił J. K. (2) prawa do ponownego ustalenia wysokości emerytury wskutek zmiany podstawy jej wymiaru. Organ rentowy wskazał, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru obliczony z kolejnych 10 lat kalendarzowych, tj. z lat 1989-1998 wyniósł 28,52%, z lat 1994-2003 wyniósł 14,04%, z kolei wskaźnik wysokości podstawy wymiaru obliczony z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu (1963-1964, 1966-1972, 1980-1987, 1994-1996) wyniósł 138,50%, a zatem wskaźniki te były niższe od dotychczasowego obliczonego z 8 lat (1980-1987), wynoszącego 172,32%.

Organ rentowy, wyliczając najkorzystniejszy wariant podstawy wymiaru świadczenia dla J. K., przyjął – jeśli chodzi o lata zatrudnienia J. K. w (...) Stoczni (...) (1962-1966, 1973-1979, 1988-1997) -wynagrodzenie minimalne obowiązujące w tych okresach, natomiast za lata 1967-1972 (kiedy J. K. także pracował w tejże Stoczni) – zarobki w kwotach wpisanych w legitymacji ubezpieczeniowej.

Dowody:

- wniosek z 9.01.2014 r. – k. 38-41 akt rentowych;
- wyliczenia wwpw – k. 54-72 plik III akt rentowych;
- decyzja z 26.05.2014 r. – k. 73 plik III akt rentowych.

W sierpniu 2014 r. J. K. (2) ponownie złożył w ZUS wniosek o przeliczenie świadczenia przy przyjęciu rzeczywistych zarobków otrzymywanych przez niego w czasie zatrudnienia w stoczni (...). Dodatkowo przedłożył wystawionego przez tego pracodawcę zaświadczenie Rp-7 z 16.07.2014 r., w którym udokumentowano wysokość jego zarobków w Stoczni w roku 1979 oraz w latach 1988-1997.

Decyzją z dnia 25 września 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 27 sierpnia 2014 r. odmówił J. K. (2) prawa do ponownego ustalenia wysokości emerytury wskutek zmiany podstawy jej wymiaru. Organ rentowy wskazał, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru obliczony z kolejnych 10 lat kalendarzowych, tj. z lat 1989-1998 wyniósł 108,05%, z lat 1994-2003 wyniósł 49,34%, z kolei wskaźnik wysokości podstawy wymiaru obliczony z 20 lat kalendarzowych (1967-1972, 1979-1988, 1993-1996) wyniósł 171,56%, a zatem wskaźniki te były niższe od dotychczasowego obliczonego z 8 lat (1980-1987), wynoszącego 172,32%. Jednocześnie wskazano, że za lata nieudokumentowane faktycznym wynagrodzeniem przyjęto wynagrodzenie minimalne obowiązujące w tych okresach

Przy wyliczaniu najkorzystniejszego wariantu podstawy wymiaru świadczenia za lata zatrudnienia w (...) Stoczni (...) -1966, 1973-1978 przyjęto wynagrodzenia minimalne obowiązujące w tych okresach, za lata zatrudnienia od 1967-1972 przyjęto zarobki wskazane w legitymacji ubezpieczeniowej, natomiast za lata 1979-1997 przyjęto zarobki wskazane w przedłożonych przez ubezpieczonego zaświadczeniach Rp-7.

Dowody:

- wniosek – k. 92 plik III akt rentowych;
- wyliczenia wwpw – k. 96 plik III akt rentowych.

W okresie od 6 listopada 1962 r. do 30 czerwca 1997 r. J. K. (2) był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) Stoczni (...) w S. na stanowisku montera ślusarskiego wyposażenia okrętowego (ślusarza okrętowego).

Dowód: świadectwo pracy z 30.06.1997 r. – k. 30 plik II akt rentowych.

W okresie zatrudnienia w tym zakładzie pracy ubezpieczony przez większość czasu pracował w akordzie, przy czym podstawowa wysokość jego wynagrodzenia była określona według grup zaszeregowania, aktualnie obowiązujących w stoczni.

W aktach osobowych ubezpieczonego z okresu zatrudnienia w (...) Stoczni (...) zachowała się dokumentacja wskazująca na grupę zaszeregowania:

- w okresie od 6.11.1962 r. do 19.11.1965 r. – VI grupa (bez określenia wysokości wynagrodzenia);
- w okresie od 20.11.1965 r. do 2.02.1967 r. – VII grupa (bez określenia wysokości wynagrodzenia);

- w okresie od 3.02.1967 r. do 28.05.1970 r. – VIII grupa (bez określenia wysokości wynagrodzenia);
- w okresie od 29.05.1970 r. do 31.07.1982 r. – IX grupa (bez określenia wysokości wynagrodzenia);
- w okresie od 1.08.1982 r. do 30.09.1983 r. – VIII kategoria płacy zasadniczej - 32,50 zł/godz.;
- w okresie od 1.10.1983 r. do 31.01.1984 r. - X kategoria płacy zasadniczej - 32,50 zł/godz.;
- w okresie od 1.02.1984 r. do 30.11.1984 r. – płaca wg kategorii 3 szczebla 4, tj. 78 zł/godz., + premia zgodnie z obowiązującymi zasadami (wskazano, że na stawkę wynagrodzenia składa się dotychczasowa stawka godzinowa 37,50 zł/godz., różnica z tytułu zmiany zasad naliczania dodatku za staż pracy 1,78 zł/godz., dodatek za uprawnienia 2,10 zł/godz., dodatek za pracę w warunkach szkodliwych 1,30 zł/godz., 1/12 nagrody z byłego (...) 6,56/godz., część dotychczasowej premii regulaminowej 16,88 zł/godz.),
- w okresie od 1.12.1984 r. do 28.02.1985 r. – płaca wg kategorii 3 S szczebla 5, tj. 81 zł/godz.,
- w okresie od 1.03.1985 r. do 31.01.1986 r.– płaca wg kategorii 3 S szczebla 6, tj. 84 zł/godz. + premia zgodnie z obowiązującymi zasadami,
- w okresie od 1.02.1986 r. do 30.04.1986 r. – płaca wg grupy 3 szczebla 7 S, tj. 87 zł/godz. + premia zgodnie z obowiązującymi zasadami,
- w okresie od 1.05.1986 r. do 28.02.1987 r. – płaca wg kategorii 3 S szczebla 10, tj. 96 zł/godz. + premia zgodnie z obowiązującymi zasadami,
- w okresie od 1.03.1987 r. do 28.02.1988 r. – płaca wg kategorii 3 szczebla 9 S, tj. 105 zł/godz. + premia zgodnie z obowiązującymi zasadami,
- w okresie od 1.03.1988 r. do 30.04.1988 r. – płaca wg kategorii 3 szczebla 7, tj. 153 zł/godz. + premia zgodnie z obowiązującymi zasadami,
- w okresie od 1.05.1988 r. do 31.07.1988 r. – płaca wg kategorii 3 szczebla 11, tj. 165 zł/godz. + premia zgodnie z obowiązującymi zasadami,
- w okresie od 1.08.1988 r. do 31.01.1989 r.– płaca wg kategorii 3 szczebla 20, tj. 192 zł/godz. + premia zgodnie z obowiązującymi zasadami,
- w okresie od 1.02.1989 r. do 31.07.1989 r. – płaca wg kategorii 3 tj. 333 zł/godz. + premia zgodnie z obowiązującymi zasadami,
- w okresie od 1.08.1989 r. do 31.07.1990 r. – płaca wg kategorii 3, tj. 654 zł/godz. + premia zgodnie z obowiązującymi zasadami,
- w okresie od 1.08.1990 r. do 31.01.1991 r.– płaca wg kategorii 3, tj. 5130 zł/godz. + premia zgodnie z obowiązującymi zasadami,
- w okresie od 1.02.1991 r. do 31.05.1991 r. – płaca wg kategorii 3, tj. 7100 zł/godz. + premia zgodnie z obowiązującymi zasadami,
- w okresie od 1.06.1991 r. do 30.09.1991 r. - płaca wg kategorii 3, tj. 7500 zł/godz. + premia zgodnie z obowiązującymi zasadami,
- w okresie od 1.10.1991 r. do 30.11.1991 r. - płaca wg kategorii 3, tj. 10150 zł/godz. + premia zgodnie z obowiązującymi zasadami,

- w okresie od 1.12.1991 r. do 31.12.1991 r. płaca wg kategorii 3, tj. 10300 zł/godz. + premia zgodnie z obowiązującymi zasadami,
- w okresie od 1.01.1992 r. do 19.07.1992 r. - płaca wg kategorii 3, tj. 12870 zł/godz. + premia zgodnie z obowiązującymi zasadami,
- w okresie od 20.07.1992 r. do 31.05.1993r. - płaca wg kategorii 3, tj. 15700 zł/godz. + premia zgodnie z obowiązującymi zasadami,
- w okresie od 1.06.1993 r. do 30.06.1993 r.- płaca wg kategorii 3, tj. 21000 zł/godz. + premia zgodnie z obowiązującymi zasadami,
- w okresie od 1.07.1993 r. do 31.12.1993 r. - płaca wg kategorii 3, tj. 22500 zł/godz. + premia zgodnie z obowiązującymi zasadami,
- w okresie od 1.01.1994 r. do 31.07.1994 r. - płaca wg kategorii 3, tj. 24700 zł/godz. + premia zgodnie z obowiązującymi zasadami,
- w okresie od 1.08.1994 r. do 31.01.1995 r. - płaca wg kategorii 3, tj. 26700 zł/godz. + premia zgodnie z obowiązującymi zasadami,
- w okresie od 1.02.1995 r. do 30.06.1995 r. - płaca wg kategorii 4, tj. 3,20 zł/godz.,
- w okresie od 1.07.1995 r. do 30.09.1995 r. - płaca wg kategorii 4, tj. 3,36 zł/godz.,
- w okresie od 1.10.1995 r. do 31.03.1996 r. - płaca wg kategorii 4, tj. 3,46 zł/godz.,
- w okresie od 1.04.1996 r. do 31.10.1996 r. - płaca wg kategorii 4, tj. 3,81 zł/godz.,
- w okresie od 1.11.1996 r. do 31.03.1997 r. - płaca wg kategorii 4, tj. 4,50 zł/godz.,
- w okresie od 1.04.1997 r. - płaca wg kategorii 10, tj.6.89zł/godz.

W czasie zatrudnienia w SSR (...) J. K. powierzano także okresowo obowiązki brygadzysty (w okresach od 1 do 7 września 1967 r., od 17 do 29 czerwca 1968 r., od 24 do 31 stycznia 1969 r., od 7 do 12 października 1968 r., od 1 do 8 lutego 1969 r. od 10 do 15 lutego 1969 r., od 5 do 23 marca 1969 r., od 1 do 30 kwietnia 1969 r., od 2 do 23 maja 1969 r., od 2 do 11 czerwca 1969 r., od 1 do 7 lipca 1969 r., od 21 do 31 sierpnia 1969 r., od 1 do 30 września 1969 r., od 18 do 31 października 1969 r. oraz od 3 listopada 1969 r. do 15 września 1976 r. W czasie pełnienia tej funkcji ubezpieczony otrzymywał stosowny dodatek do wynagrodzenia. W jego aktach osobowych znajdują się jednak wyłącznie dokumenty wskazujące na okresy, w których J. K. pełnił obowiązki brygadzysty, otrzymując z tego tytułu stosowny dodatek, w których nie wskazano jednak żadnych konkretnych kwot.

Za okres pracy J. K. w (...) Stoczni (...) w S. w latach 1962-1966 oraz 1973-1978 nie zachowały się karty wynagrodzeń, ani kartoteka zasiłkowa J. K.. Stocznia zniszczyła archiwalne dokumenty płacowe za lata 1953-1978.

Niesporne, a nadto dowody:

- pismo S. G. z 16.07.2014 r. – k. 93 plik III akt rentowych;
- dokumentacja w aktach osobowych J. K. z okresu zatrudnienia w (...) Stoczni (...): angaż z 31.10.1962 r., wniosek o dopuszczenie do egzaminu kwalifikacyjnego na grupę VII z 6.10.1965 r., zaświadczenie z 20.11.1965 r., pismo z 6.09.1967 r., pismo z 1.09.1967 r., pismo z 28.06.1968 r., pismo z 25.06.1968 r., pismo z 11.10.1968 r., pismo z 9.10.1968 r., pismo z 18.02.1969 r., pismo z 15.02.1969 r., pismo z 12.02.1969 r., pismo z 8.02.1969 r., pismo z 29.01.1969 r., pismo z 25.01.1969 r., pismo z 14.04.1969 r., pismo z 11.04.1969 r., pismo z 26.03.1969 r., pismo

z 20.03.1969 r., pismo z 27.06.1969 r., pismo z 23.06.1969r., pismo z 12.05.1969 r., pismo z 10.05.1969 r., pismo z 12.09.1969 r., pismo z 9.09.1969 r., pismo z 25.08.1969 r., pismo z 22.08.1969 r., pismo z 14.07.1969 r., pismo z 8.07.1969 r., pismo z 22.10.1969 r., pismo z 20.10.1969 r., pismo z 7.11.1969 r., pismo z 5.11.1969 r., wniosek o dopuszczenie do egzaminu kwalifikacyjnego na grupę VIII z 3.01.1967 r., wniosek o dopuszczenie do egzaminu kwalifikacyjnego na grupę IX z 24.01.1970 r., zaświadczenie z 29.05.1970 r., pismo z 28.09.1976 r., pismo z 15.09.1976 r., angaż z 1.08.1982 r., angaż z 10.10.1983 r., angaż z 17.02.1984 r., angaż z 14.01.1985 r., angaż z 26.03.1985 r., angaż z 26.02.1986 r., angaż z 22.05.1986 r., angaż z 4.05.1987 r., angaż z 31.03.1988 r., angaż z 28.10.1988 r., angaż z 3.06.1988 r., angaż z 18.04.1989 r., angaż z 18.08.1989 r., angaż z 1.08.1990 r., angaż z 1.02.1991 r., angaż z 1.06.1991 r., angaż z 1.10.1991 r., angaż z 1.12.1991 r., angaż z 1.01.1992 r., angaż z 24.07.1992 r., angaż z 1.05.1993 r., angaż z 1.07.1993 r., angaż z 4.02.1994 r., angaż z 5.09.1994 r., angaż z 15.05.1995 r., angaż z 23.08.1995 r., angaż z 11.12.1995 r., angaż z 21.06.1996 r., angaż z 30.12.1996 r., angaż z 23.05.1997 r.

Na podstawie zachowanych list płac pracodawca wystawił J. K. dwa zaświadczenia Rp-7 dokumentujące wysokość zarobków otrzymywanych przez ubezpieczonego w tym przedsiębiorstwie. W zaświadczeniu Rp-7 z 15.04.1997 r. wskazano wysokość zarobków J. K. otrzymywanych w latach 1980-1987 (w roku 1980 - 126220 zł, w 1981 r. - 146991 zł, w 1982 r. - 179570 zł, w 1983 r. - 247734 zł, w 1984 r. - 389982 zł, w 1985 r. - 488649 zł, w 1986 r. - 548144 zł, w 1987 r. - 657402 zł). Natomiast w zaświadczeniu Rp-7 z 16.07.2014 r. wskazano wysokość zarobków J. K. otrzymywanych w roku 1979 oraz w latach 1988-1997 (w roku 1979 - 108094 zł, w 1988 - 1030508 zł, w 1989 r. - 2866817 zł, w 1990 r. - 15008352 zł, w 1991 r. - 23121252 zł, w 1992r. - 35381886 zł, w 1993 r. - 65174800 zł, w 1994 r. - 84406300 zł, w 1995 r. - 10447,52 zł, w 1996 r. - 12989,87 zł, 1997 r. - 3350,44 zł).

Z kolei w legitymacji ubezpieczeniowej J. K. upoważniony pracownik S. G. dokonał wpisów odnoszących się do wysokości zarobków ubezpieczonego uzyskanych przez niego w latach 1967-1972, tj.: w 1967 r. - 39406 zł, w 1968 r. - 37134 zł, w 1969 r. - 47038 zł, w 1970 r. - 50683 zł, w 1971 r. - 67802 zł, w 1972 r. - 68435 zł.

Dowody:

- zaświadczenie (...) z 15.04.1997 r. - k. 17 plik II akt rentowych;
- legitymacja ubezpieczeniowa - koperta k. 48 plik III akt rentowych;
- zaświadczenie Rp-7 z 16.07.2014 r. - k. 94-95 plik III akt rentowych.

Poza J. K. (2) w stoczni (...) w różnych okresach (częściowo pokrywających się z okresem zatrudnienia J. K. w tejże stoczni) zatrudnieni byli także D. J., H. K. oraz C. S. (1).

Niesporne.

D. J. zatrudniony był w SSR (...) w pełnym wymiarze czasu pracy w okresie od 28 kwietnia 1969 r. do 31 marca 1998 r. w wydziale W2 na stanowiskach montera ślusarskiego wyposażanie okrętowego oraz ślusarza okrętowego. Pracodawca wystawił D. J. zaświadczenia (...) dokumentujące wysokość zarobków otrzymywanych przez niego w tym przedsiębiorstwie w latach 1980-1998 (w roku 1980 - 119685 zł, w 1981 r. - 126348 zł, w 1982 r. - 173259 zł, w 1983 r. - 224576 zł, w 1984 r. - 288543 zł, w 1985 r. - 266090 zł, w 1986 r. - 398180 zł, w 1987 r. - 447569 zł, w 1988 - 867292 zł, w 1989 r. - 3868383 zł, w 1990 r. - 18416204 zł, w 1991 r. - 30503500 zł, w 1992 r. - 54637963 zł, w 1993 r. - 48768300 zł, w 1994 r. - 84818900 zł, w 1995 r. - 9842,20 zł, w 1996 r. - 12950,46 zł, 1997 r. - 14736,80 zł, w 1998 r. - 5470,11 zł).

Z kolei w legitymacji ubezpieczeniowej wskazano zarobki D. J. osiągane przez niego w latach 1969-1972, tj. w 1969 r. - 20904 zł, w 1970 r. - 29531 zł, w 1971 r. - 38346 zł, w 1972 r. - (...) z).

D. J.(...).

Dowody: dokumentacja w aktach emerytalnych ZUS O/S. dot. D. J., plik III: zaświadczenie Rp-7 z 22.01.1998 r. – k. 10, świadectwo pracy z 31.03.1998 r. – k. 18, odpis skrócony aktu zgonu; plik IV: świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych – k. 6, zaświadczenia Rp 7 z 17.06.2003 r. – k. 7-8, legitymacja ubezpieczeniowa – koperta k. 11.

H. K. był zatrudniony w (...) Stoczni (...) w pełnym wymiarze czasu pracy w okresie od 13 lipca 1963 r. do 20 stycznia 1976 r. na stanowisku ślusarza - montera wyposażania okrętowego, w tym od 1973 r. jako brygadzysta. W okresie od 29 października 1964 r. do 25 kwietnia 1966 r. H. K. odbywał zasadniczą służbę wojskową.

H. K. został zatrudniony w charakterze ślusarza na wydziale PK2 na wstępny staż pracy z uposażeniem grupy II + 25% (bez wskazania konkretnej kwoty), w karcie obiegowej przyjęcia wskazano przy tym jako sposób wynagradzania „dniówkę zadaniową”. Następnie od 31.01.1964 r. przyznano mu stawkę wynagrodzenia w grupie czwartej (bez wskazania konkretnej kwoty). Po powrocie z wojska od 13 maja 1966 r. przyznano H. K. stawkę wynagrodzenia w grupie piątej (bez wskazania konkretnej kwoty), następnie od 10.11.1970r. przyznano mu stawkę wynagrodzenia w grupie VIII (bez wskazania konkretnej kwoty). W świadectwie pracy z dnia 21.01.1976 r. wskazano, że ostatnio H. K. otrzymywał wynagrodzenie „gr. 9 – 19 zł/godz + pr.regul.”

Pracodawca wystawił H. K. w dniu 13.11.1975 r. zaświadczenie Rp-7 dokumentujące wysokość dochodów otrzymywanych przez tego pracownika w poszczególnych miesiącach od lutego do czerwca 1974 r., od sierpnia do grudnia 1974 r. oraz od lutego do marca 1975 r. W zaświadczeniu tym wskazano, że zarobki miesięczne H. K. wynosiły kolejno: w 1974 r.: w lutym – 4025 zł, w marcu – 5550 zł, w kwietniu – 4960 zł, w maju – 4635 zł, w czerwcu – 4673 zł, w sierpniu – 5936 zł, we wrześniu 3781 zł, w październiku 4513 zł, w listopadzie 3975 zł, w grudniu – 5441 zł; w 1975 r.: w lutym – 4095 zł, w marcu – 4616 zł. Dodatkowo wskazano kwoty wypłaconych H. K. dodatkowych składników wynagrodzenia takich jak: premie (w różnych kwotach), dodatek szkodliwy (w różnych kwotach), dodatek za pracę w nadgodzinach (w różnych kwotach), deputat węglowy (w stałej kwocie 92 zł miesięcznie). Łączny zarobek H. K. wyniósł w 1974 r.: w lutym – 5641 zł, w marcu – 9309 zł, w kwietniu – 7033 zł, w maju – 7326 zł, w czerwcu – 6380 zł, w sierpniu – 11725 zł, we wrześniu 5914 zł, w październiku 7328 zł, w listopadzie 5785 zł, w grudniu – 8189 zł; w 1975 r. w lutym – 5084 zł, w marcu – 7159 zł. Dodatkowo wskazano, że w czerwcu i grudniu 1974 r. oraz w czerwcu 1975 r. wypłacono H. K. dodatek za wysługę lat, odpowiednio w kwotach 3862 zł (czerwiec 1974 r.), 4080 zł (grudzień 1974 r.), 3283 zł (czerwiec 1975 r.); dodatek za wysługę lat wypłacano z osobowego funduszu płac. W zaświadczeniu Rp-7 wskazano dodatkowo, że od 1 kwietnia 1974 r. H. K. był wynagradzany w systemie bezpodatkowym. Wskazano również, że w lipcu 1974 r. i styczniu 1975 r. chorował przez ponad 5 dni.

Z kolei w druku N5 – wywiad zawodowy wypełnionym 11.11.1975 r. dodatkowo wskazano zarobki H. K. ze stycznia 1975 r. w kwocie 1786 zł (za 7 dni pracy), oraz z kwietnia 1975 r. w kwocie 2371 zł (za 7 dni pracy).

W okresie od 8 kwietnia 1975 r. do 2 stycznia 1976 r. H. K. korzystał ze zwolnienia lekarskiego w związku z wypadkiem przy pracy. Po dniu 2.01.1976 r. H. K. nie przystąpił do pracy i nie otrzymał żadnego wynagrodzenia.

Dowody:

- dokumentacja w aktach emerytalnych dot. H. K., plik III: świadectwo pracy z 22.09.2005 t – k. 9, książeczka wojskowa – k. 10-112; plik I: świadectwo pracy z 21.01.1976 r. – k. 21, karta wypadku przy pracy – k. 9, zaświadczenie (...)z 13.11.1975 r. – k. 13, wywiad zawodowy z 11.11.1975 r. – k. 14;

- dokumentacja w aktach osobowych H. K. z okresu zatrudnienia w SSR (...): angaż z 13.07.1963r., zaświadczenie z 31.01.1964 r., angaż z 13.05.1966 r., zaświadczenie z 11.11.1970 r.

C. S. (1) zatrudniony był w (...) Stoczni (...) w pełnym wymiarze czasu pracy w okresie od 7 lutego 1972 r. do 21 października 1991 r. W okresie od 28 października 1974 r. do 21 marca 1975 r. C. S. odbywał zasadniczą służbę wojskową.

C. S. został zatrudniony w charakterze pomocnika ślusarza na wydziale PK2 na okres próbny 7 dni z uposażeniem grupy czwartej (stawka akordowa) plus premia wg dniówki zadaniowej; następnie od 15 lutego 1972 r. powierzono mu obowiązki ślusarza i przyznano stawkę akordową na grupie piątej w systemie dniówki zadaniowej. Od 1 kwietnia 1974 r. przyznano C. S. 6 kategorię uposażenia zasadniczego. Po powrocie z wojska od 2.04.1975 r. C. S. przyznano wynagrodzenie w wysokości 14,50 zł/godz. wg VII grupy zaszergowania plus premia regulaminowa, następnie od 12.08.1977 r. przyznano mu VIII kategorię uposażenia zasadniczego ze stawką 18,50 zł/godz. W kolejnych latach zmieniano mu angaże odpowiednio: od 1.08.1981 r. stawka 26,30 zł (grupa 9), od 1.08.1982 r. stawka 32,50 zł (grupa VIII), , od 1.04.1983 r. stawka 35,00 zł (grupa IX), od 1.05.1984 r. stawka 78 zł (grupa IV szczebel 5), od 1.02.1985 r. stawka 81 zł (grupa IV szczebel 6), od 1.03.1985 r. stawka 84 zł (grupa 4 S szczebel 7), od 1.02.1986 r. stawka 87 zł (grupa 4, szczebel 8S), od 1.05.1986 r. stawka 96 zł (grupa 4 S szczebel 11), od 1.03.1987 r. stawka 105 zł (grupa 4 szczebel 10S), od 1.03.1988 r. stawka 156 zł (grupa 4 szczebel 10), od 1.05.1988 r. stawka 168 zł (grupa 4 szczebel 14), od 1.08.1988 r. stawka 195 zł (grupa 4 szczebel 23), od 1.02.1989 r. stawka 351 zł (grupa 4), od 1.08.1989 r. stawka 705 zł (grupa 4), od 1.08.1990 r. stawka 5280 zł (grupa 4), od 27.05.1991 r. stawka 8500 zł, dodatek funkcyjny 15% (grupa 4), od 1.06.1991 r. stawka 9200 zł (grupa 4), w ostatnim okresie stawka 10350 zł.

Dowody: dokumentacja w aktach osobowych C. S. z okresu zatrudnienia w SSR (...): świadectwo pracy z 18.05.2015 r., angaż z 7.02.1972 r., angaż z 23.11.1972 r., angaż z 6.05.1974 r., umowa o pracę z 2.04.1975 r., angaż z 17.08.1977 r., angaż z 5.10.1981 r., angaż z 1.08.1982 r., angaż z 28.05.1983 r., angaż z 1.06.1984 r., angaż z 14.02.1985 r., angaż z 26.03.1985 r., angaż z 26.02.1986 r., angaż z 22.05.1986 r., angaż z 4.05.1987 r., angaż z 31.03.1988 r., angaż z 3.06.1988 r., angaż z 18.04.1989 r., angaż z 18.08.1989 r., angaż z 1.08.1990 r., angaż z 3.06.1991 r., angaż z 1.06.1991 r., świadectwo pracy z 21.10.1991 r.

J. K. (2) zmarł w dniu 15 listopada 2014r.

Spadek po J. K. (2) na podstawie ustawy nabyły: żona zmarłego J. K. (1) oraz córki zmarłego M. B. i S. S. – każda z nich w udziale po 1/3 części.

J. K. (1) pozostawała ze zmarłym J. K. (2) we wspólnocie małżeńskiej do chwili jego śmierci. Zamieszkiwała wspólnie z mężem w S. przy ul. (...). S. S. oraz M. B. nie prowadziły wspólnego gospodarstwa domowego z J. K. (2). Nie zamieszkiwały razem z rodzicami w dacie śmierci J. K..

Decyzją z dnia 15 grudnia 2014 r. organ rentowy przyznał J. K. (1) prawo do renty rodzinnej po zmarłym mężu J. K. (2). Wskazano, że wysokość emerytury zmarłego wynosiłaby miesięcznie 2762,66 zł. Rentę rodzinną ustalono w wysokości 85% świadczenia zmarłego tj. w kwocie 2348,26 zł.

Niesporne, a nadto dowody:

- akt zgonu – k. 23 akt sprawy;
- akt poświadczenia dziedziczenia – k. 36 akt sprawy;
- oświadczenie J. K. (1) z 4.05.2015 r. – k. 47 akt sprawy;
- oświadczenie S. S. z 4.05.2015 r. - k. 49 akt sprawy;
- oświadczenie M. B. z 8.05.2015 r. – k. 54 akt sprawy;
- oświadczenie złożone na rozprawie w dniu 20.05.2015 r. w wersji elektronicznej oraz protokół – k. 58 akt sprawy;
- decyzja z 15.12.2014 t. – k. 14 plik akt ZUS O/S. dot. renty rodzinnej po J. K..

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie nie mogło zostać uwzględnione.

Na wstępie należy wskazać, że sąd ostatecznie przyjął, iż jedyną osobą uprawnioną do występowania po stronie powodowej w sprawie wszczętej przez J. K. (2), a nieukończonej wskutek jego śmierci była żona zmarłego - J. K. (1). Stosownie bowiem do treści przepisów art. 136 ust. 1-3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz.1440 ze zm.) w razie śmierci osoby, która zgłosiła wniosek o świadczenia określone ustawą, świadczenia należne jej do dnia śmierci wypłaca się małżonkowi, dzieciom, z którymi prowadziła wspólne gospodarstwo domowe, a w razie ich braku - małżonkowi i dzieciom, z którymi osoba ta nie prowadziła wspólnego gospodarstwa domowego, a w razie ich braku - innym członkom rodziny uprawnionym do renty rodzinnej lub na których utrzymaniu pozostawała ta osoba. Osoby wymienione w ust. 1 mają prawo do udziału w dalszym prowadzeniu postępowania o świadczenia, nieukończonego wskutek śmierci osoby, która o te świadczenia wystąpiła. Roszczenia o wypłatę świadczeń, o których mowa w ust. 1, wygasają po upływie 12 miesięcy od dnia śmierci osoby, której świadczenia przysługiwały, chyba że przed upływem tego okresu zgłoszony zostanie wniosek o dalsze prowadzenie postępowania.

Mając powyższe na uwadze, trzeba wyjaśnić, że sąd co prawda podjął postępowanie w sprawie dodatkowo z udziałem córek zmarłego: M. B. i S. S., jednakże uczynił to mając na uwadze, że w przedłożonym akcie poświadczenia dziedziczenia wskazano dla wszystkich tych osób jeden adres zameldowania – adres pod którym zamieszkiwał również zmarły J. K.. Sąd, aby nie przedłużać postępowania wyjaśniającego, dopuścił więc do udziału w sprawie wszystkie osoby wskazane w akcie poświadczenia dziedziczenia, tj. zarówno żonę, jak i córki zmarłego J. K. i już w toku postępowania odebrał od tych osób oświadczenia co do prowadzenia wspólnego gospodarstwa domowego ze zmarłym J. K.. Z oświadczeń wynikało, że wyłącznie J. K. (1) prowadziła ze zmarłym J. K. wspólne gospodarstwo domowe. Córki zamieszkują bowiem faktycznie pod innymi adresami.

Przechodząc do wyjaśnienia merytorycznych motywów rozstrzygnięcia, mając na uwadze treść odwołania w niniejszej sprawie wskazującą na niezrozumienie mechanizmów przeliczania świadczeń emerytalnych, w pierwszej kolejności trzeba wskazać, że wbrew twierdzeniom odwołania organ rentowy prawidłowo uznał, że najkorzystniejsza podstawa wymiaru świadczenia należnego J. K. została ustalona w decyzji pierwszorzazowej z 1997r., przyznającej J. K. prawo do wcześniejszej emerytury. Organ rentowy, opierając się na obowiązujących w tym czasie regulacjach prawnych i przedłożonej przez ubezpieczonego dokumentacji płacowej, dokonał wówczas wyliczenia podstawy wymiaru świadczenia biorąc pod uwagę wykazane zaświadczeniem Rp-7 zarobki ubezpieczonego z 7 lat, tj. z lat 1980-1987; był to wówczas wariant dla ubezpieczonego najkorzystniejszy. Kwoty wynagrodzeń przyjęto w wysokości wskazanej w przedłożonym przez ubezpieczonego do wniosku o emeryturę zaświadczeniu Rp-7 wystawionym przez (...) Stocznnię (...), tj. w kwotach: w roku 1980 - 126220 zł, w 1981 r. - 146991 zł, w 1982 r. - 179570 zł, w 1983 r. - 247734 zł, w 1984 r. - 389982 zł, w 1985 r. - 488649 zł, w 1986 r. - 548144 zł, w 1987 r. - 657402 zł. (...) wyniósł 172,32%.

W tym miejscu trzeba też wyraźnie podkreślić, iż obowiązujące w roku 1997 przepisy dotyczące obliczania wysokości świadczeń emerytalnych przewidywały możliwość brania pod uwagę zarobków z siedmiu kolejnych lat. Aktualnie, pod rządami ustawy z 1998r. o emeryturach i rentach z FUS, takiej możliwości już nie ma, także w stosunku do osób, którym prawo do świadczenia zostało przyznane wcześniej. Oznacza to, że osoby te zachowują wprawdzie prawo do świadczenia w wysokości obliczonej na podstawie wcześniej obowiązujących przepisów, jednak wszelkie przeliczenia wysokości tego świadczenia muszą być już dokonywane na nowych zasadach.

Decyzja zaskarżona w niniejszym postępowaniu została wydana w związku z wnioskiem J. K. złożonym w 2014 r. o przeliczenie świadczenia. Do wniosku J. K. dołączył dodatkową dokumentację płacową - zaświadczenie Rp-7 z 16.07.2014r., w którym wskazano wysokość jego zarobków otrzymanych w roku 1979 oraz w latach 1988-1997 (w roku 1979 - 108094 zł, w 1988 - 1030508 zł, w 1989 r. - 2866817 zł, w 1990 r. - 15008352 zł, w 1991 r. - 23121252 zł, w 1992 r. - 35381886 zł, w 1993 r. - 65174800 zł, w 1994 r. - 84406300 zł, w 1995 r. - 10447,52 zł, w 1996 r. - 12989,87 zł, 1997 r. - 3350,44 zł). Dodatkowo J. K. powołał się na zapisy odnośnie wysokości zarobków zamieszczone w jego legitymacji ubezpieczeniowej, w której wskazano zarobki osiągnięte przez niego w latach 1967-1972, tj.: w 1967 r. - 39406 zł, w 1968 r. - 37134 zł, w 1969 r. - 47038 zł, w 1970r. - 50683 zł, w 1971 r. - 67802 zł, w 1972 r. - 68435 zł. Realizując

wniosek ubezpieczonego organ rentowy dokonał przeliczenia należnej mu emerytury, przyjmując do wyliczenia wwpw wynagrodzenia z lat 1967-1972 z legitymacji ubezpieczeniowej oraz z lat 1979 i 1988-1997 z przedłożonych zaświadczeń Rp-7. Z uwagi na fakt, że J. K. nie przedłożył żadnego dokumentu potwierdzającego wysokość dochodów w latach 1962-1966 i 1973-1978 w okresach tych za podstawę wymiaru składek przyjęto kwotę minimalnego wynagrodzenia. Dokonując wyliczenia wwpw organ rentowy zastosował obowiązujące aktualnie regulacje prawne dotyczące zasad obliczania podstawy wymiaru świadczenia.

Stosownie do treści przepisu art. 111 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

- 1) z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,
- 2) z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176,
- 3) z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty

- a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

Mając na uwadze powyższe regulacje organ rentowy mógł więc dokonać wyliczenia na nowo podstawy wymiaru należnego J. K. świadczenia wyłącznie w trzech omówionych niżej wariantach.

Po pierwsze: przy przyjęciu zarobków z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury. Organ rentowy dokonał w tym zakresie symulacji, wybierając najkorzystniejsze 10-lecie przypadające w okresie od 1978 r. do 1998 r. (tj. w 20-leciu poprzedzającym wniosek o emeryturę), tj. okres od 1989 r. do 1998 r. W. wyniósł w tym przypadku 108,5%.

Po drugie: organ rentowy dokonał hipotetycznego wyliczenia wwpw przy przyjęciu zarobków z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie emerytury. Organ rentowy dokonał w tym zakresie wyliczenia, wybierając najkorzystniejsze 10-lecie przypadające w okresie od 2003-2013 r. (tj. w 20-leciu poprzedzającym rok, w którym złożono wniosek o przeliczenie emerytury, tj. rok 2014), tj. okres od 1994 r. do 2003 r. W tym przypadku wwpw okazał się jeszcze mniej korzystny dla J. K., gdyż wyniósł 49,34 %.

W trzecim wariantcie organ rentowy dokonał wyliczenia wwpw przy przyjęciu zarobków z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania przez J. K. ubezpieczeniom społecznym. W tym zakresie wziął pod uwagę najkorzystniejsze pod względem zarobków lata z całego zatrudnienia J. K. (co wynika jednoznacznie ze znajdującego się w aktach rentowych wyliczenia). Wyliczenia dokonał biorąc pod uwagę zarobki J. K. z lat 1967-1972 (w wysokości wskazanej w legitymacji ubezpieczeniowej), z lat 1979-1988 i 1993-1996 (w wysokości wynikającej z zaświadczeń Rp-7). W tym przypadku wwpw wyniósł 171,56%.

Mając na uwadze, że wszystkie na nowo wyliczone wskaźniki wysokości podstawy wymiaru świadczenia okazały się mniej korzystne od dotychczasowego wskaźnika wynoszącego 172,32 %, organ rentowy odmówił ponownego ustalenia podstawy wymiaru świadczenia. W ocenie sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy potwierdził słuszność stanowiska organu rentowego w tym zakresie. Sąd zwrócił bowiem uwagę, że dokonując ponownego wyliczenia podstawy wymiaru świadczenia organ rentowy uwzględnił wszystkie udokumentowane przez J. K. zarobki

z poszczególnych okresów zatrudnienia, tj. zarobki wykazane w przedłożonych zaświadczeniach Rp-7 i legitymacji ubezpieczeniowej z okresu zatrudnienia w stoczni (...) w latach 1967-1972 oraz 1979-1997. Jednocześnie, skoro organ rentowy nie dysponował żadną dokumentacją płacową odnośnie pozostałego okresu zatrudniania w stoczni, tj. z lat 1962-1966 i 1973-1978, stosownie do brzmienia przepisu art. 15 ust. 2a ustawy emerytalnej przy obliczaniu wwpw odnośnie lat 1962-1966 i 1973-1978 przyjął kwotę obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy.

W konsekwencji powyższego – biorąc pod uwagę dostępną dokumentację płacową - decyzję z dnia 25 września 2014 r. należało uznać za prawidłową.

Ponowne ustalenie wysokości emerytury mogłoby mieć miejsce ewentualnie w sytuacji, gdyby J. K. wykazał rzeczywistą wysokość zarobków z lat 1962-1966 i 1973-1978 r., których uwzględnienie przewyższyłoby dotychczas ustalony wwpw.

Szczegółowy tryb postępowania w sprawach ustalania prawa do świadczeń pieniężnych przewidzianych w ustawie o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych został określony w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz.U. z 2011 r. Nr 237 poz. 1412). Stosownie do § 10 ust. 1 pkt 4 wskazanego rozporządzenia osoba ubiegająca się o emeryturę powinna dołączyć do wniosku dokumenty stwierdzające wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu i uposażenia, przyjmowanych do ustalenia podstawy wymiaru świadczeń. Z kolei przepis § 21 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Przepisy regulujące postępowanie o świadczenia emerytalno-rentowe przed organem rentowym nie mają zastosowania w postępowaniu sądowym, które regulowane jest przepisami ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (dalej jako: k.p.c.). Ewentualne ograniczenia dowodowe mogą wynikać jedynie z przepisów tego Kodeksu. Zgodnie z treścią art. 473 k.p.c. w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokości mogą być udowodniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego. Za takim tokiem postępowania przemawia utrwalona linia orzecznictwa Sądu Najwyższego wyrażona między innymi w uzasadnieniu wyroku z dnia 14 czerwca 2006 r. I UK 115/06 OSNP 2007 r. Nr 17-18, poz. 257, w którym sformułowany został pogląd, iż wysokość zarobków, której pochodną jest podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne jest faktem mającym istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 277 k.p.c.), który w postępowaniu przed sądem może być udowodniony wszelkimi środkami dowodowymi. W tym miejscu wskazać należy, iż zgodnie z przepisem art. 233 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału (a zatem, jak podkreśla się w orzecznictwie, z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności). Jak ujmuje się w literaturze, moc dowodowa oznacza siłę przekonania uzyskaną przez sąd wskutek przeprowadzenia określonych środków dowodowych na potwierdzenie prawdziwości lub nieprawdziwości twierdzeń na temat okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Zaś wiarygodność decyduje o tym, czy określony środek dowodowy, ze względu na jego indywidualne cechy i obiektywne okoliczności, zasługuje na wiarę. Przyjmuje się, że ramy swobodnej oceny dowodów muszą być zakreślone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (zob. uzasadnienie wyroku SN z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98, OSNAPiUS 2000, nr 17, poz. 655; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 15 lutego 2000 r., III CKN 1049/99, Lex, nr 51627; uzasadnienie wyroku SN z dnia 16 maja 2000 r., IV CKN 1097/00, Lex, nr 52624). Nadto, Sąd Najwyższy, m.in. w wyroku z dnia 9 stycznia 1998 roku, sygn. akt: II UKN 440/97, opubl. OSNP 1998/22/667,

wskazał, że zaliczenie nieudokumentowanych spornych okresów składkowych z przebiegu ubezpieczenia do stażu ubezpieczeniowego na podstawie zeznań świadków lub przesłuchania strony zainteresowanej jest dopuszczalne tylko w przypadkach nie budzących żadnych wątpliwości co do spójnego i precyzyjnego - rodzajowego oraz czasowego potwierdzenia się udowodnianych okoliczności. Dlatego za uzasadniony należy uznać rygorizm sądu w ocenie materiału sprawy, który wykazuje sprzeczności. O ile strona pragnie uzyskać korzystne dla siebie rozstrzygnięcie, musi na okoliczność twierdzeń przedstawić sądowi dowody. Muszą być to przy tym nie gołosłowne, hipotetyczne założenia, nie mające pokrycia w jakimkolwiek innym dowodzie, ale rzeczywiste dowody, pozwalające ustalić (tu – na gruncie niniejszej sprawy), jakie zarobki wnioskodawca faktycznie osiągnął. Wysokość wynagrodzenia może zostać wykazana zaświadczeniem o wysokości wynagrodzenia wystawionym w oparciu o inną wiarygodną dokumentację. W szczególności zaświadczenie takowe może zostać wystawione w oparciu o informacje zawarte w aktach osobowych, np. umowach o pracę, pismach o powołaniu, mianowaniu, angażach oraz wszelkich innych dokumentach potwierdzających wynagrodzenie danej osoby. Jednakże w takim zaświadczeniu powinny być zawarte tylko dane o takich składnikach wynagrodzenia, co do których nie ma najmniejszych wątpliwości, że zostały pracownikowi wypłacone w określonej wysokości.

W analizowanym stanie faktycznym organ rentowy uznał za udowodniony fakt zatrudnienia J. K. (2) od 6 listopada 1962 r. do 30 czerwca 1997 r. (...) Stoczni (...) na stanowisku montera ślusarskiego wyposażenia okrętowego. Organ rentowy nie kwestionował przy tym co do zasady możliwości przeliczenia emerytury – zgodnie z wnioskiem J. K. – tj. z uwzględnieniem wykazanych przez J. K. zarobków z okresu zatrudnienia w stoczni, wskazanych w wystawionych w przez pracodawcę zaświadczeniach Rp-7 z 15.04.1997 r. i z 16.07.2014 oraz w legitymacji ubezpieczeniowej, tj. z uwzględnieniem wskazanych w tych dokumentach zarobków z lat 1967-1972 (legitymacja ubezpieczeniowa) oraz z lat 1979-1997 (zaświadczenia Rp-7). Organ rentowy zakwestionował wyłącznie możliwość uwzględnienia w podstawie wymiaru emerytury dochodów nie wskazanych przez pracodawcę w wystawionych dokumentach, tj. z lat 1962-1966 oraz z 1973-1978 w oparciu o dane dotyczące wysokości wynagrodzeń otrzymywanych w tych latach przez innych pracowników stoczni zatrudnionych na tożsamych co ubezpieczony stanowiskach. W konsekwencji przy wyliczaniu najkorzystniejszego wariantu podstawy wymiaru świadczenia za lata 1962-1966 i 1973-1978 organ rentowy przyjął wynagrodzenie minimalne obowiązujące w tych okresach.

W sytuacji, gdy organ rentowy zakwestionował twierdzenia ubezpieczonego oraz przedstawione przez niego dowody, rzeczą sądu było przeprowadzenie dodatkowych dowodów i ustalenie na podstawie tak uzupełnionego materiału dowodowego zasad wynagradzania i wysokości zarobków J. K. w okresie zatrudnienia w (...) Stoczni (...), w szczególności w spornych latach 1962-1966 i 1973-1978. W tym zakresie sąd oparł się na dokumentach zgromadzonych w aktach emerytalnych i w aktach osobowych J. K. z okresu jego pracy w stoczni (...) oraz w aktach osobowych pracowników stoczni: H. K. i C. S.. Dodatkowo sąd posiłkował się dokumentami znajdującymi się w aktach emerytalnych H. K. oraz D. J. (który również był pracownikiem stoczni (...)). Autentyczność wszystkich tych dokumentów nie była przez strony kwestionowana; nie wzbudziła też wątpliwości sądu. Zostały one sporządzone w sposób zgodny z przepisami prawa, przez uprawnione do tego osoby, w ramach ich kompetencji, oraz w sposób rzetelny, stąd też sąd ocenił je jako wiarygodne.

Sąd doszedł do przekonania, że brak jest podstaw do przesłuchiwania H. K. i C. S. w charakterze świadków. Miał przy tym na względzie to, że ich zeznania – nawet gdyby podawali w nich konkretne kwoty zarobków zarówno swoich, jak i J. K. (co z uwagi na upływ czasu wydaje się niemożliwe) musiałyby i tak zostać zweryfikowane w oparciu o dowody z dokumentów, z których musiałyby – chociaż w przybliżeniu – wynikać konkretne kwoty. Tymczasem sąd zwrócił uwagę, że w aktach osobowych ubezpieczonego odnośnie spornego okresu zatrudnienia w stoczni znajduje się wyłącznie dokumentacja wskazująca na grupę jego zaszeregowania: angaż z 31.10.1962 r. dotyczący przyjęcia do pracy w charakterze ślusarza na wydziale PK-2 i zaszeregowaniu do grupy 6, wniosek o dopuszczenie do egzaminu kwalifikacyjnego na grupę VII z 6.10.1965 r., zaświadczenie z 20.11.1965 r. o zdaniu egzaminu kwalifikacyjnego na VII grupę zaszeregowania osobistego robotników w zakładach produkcyjnych, wniosek o dopuszczenie do egzaminu kwalifikacyjnego na grupę VIII z 3.01.1967 r. wraz z informacją o zdaniu egzaminu w dniu 13.02.1967 r., wniosek o dopuszczenie do egzaminu kwalifikacyjnego na grupę IX z 24.01.1970 r., zaświadczenie z 29.05.1970 r. o zdaniu

egzaminu kwalifikacyjnego na IX grupę zaszerogowania. W żadnym z tych dokumentów nie wskazano jednak konkretnej stawki wynagrodzenia jaka przysługiwała ubezpieczonemu. Pierwszy angaż wskazujący konkretną stawkę wynagrodzenia sporządzono dopiero w sierpniu 1982 r. i wskazano w nim, że w oparciu o Uchwałę nr 135 Rady Ministrów z dnia 28.06.1982 r. w sprawie dostosowania zasad wynagrodzenia pracowników do reformy gospodarczej oraz Zarządzenia nr 19/82 Dyrektora Naczelnego z dnia 12.08.1982 r. w sprawie zmian w zasadach wynagradzania z dniem 1 sierpnia 1982 r. J. K. został zaszerogowany do VIII kategorii płacy zasadniczej, tj. 32,50 zł/godz. Wobec braku w aktach pracowniczych J. K. dokumentów wskazujących wysokość należnej stawki godzinowej z okresu zatrudnienia przed 1982 r. niemożliwym było pewne ustalenie w jakiej wysokości mógł je on faktycznie otrzymywać.

Sąd zwrócił też uwagę, że w legitymacji ubezpieczeniowej J. K. zarobki ubezpieczonego osiągnęte w latach 1967-1972, jednakże brak było możliwości ustalenia na podstawie wskazanych w legitymacji zarobków rocznych, tj. w 1967 r. – 39406 zł, w 1968 r. – 37134 zł, w 1969 r. – 47038 zł, w 1970 r. – 50683 zł, w 1971 r. – 67802 zł, w 1972 r. – 68435 zł jakiegokolwiek prawidłowości w sposobie wyliczania należnego ubezpieczonemu wynagrodzenia i ustalenia ewentualnej stawki godzinowej dla danej grupy zaszerogowania, co umożliwiłoby ewentualnie wyliczenie wynagrodzenia zasadniczego, należnego w spornych latach. Sąd miał bowiem na uwadze, że w niniejszym postępowaniu nie wykazano ile godzin w danym roku przepracował J. K., a wiadomym jest, że w przemyśle stoczniowym często pracowano w nadgodzinach (co zresztą potwierdzają zapisy w zaświadczeniu Rp-7 dotyczącym innego pracownika Stoczni H. K., gdzie poza pensją zasadniczą (w różnej wysokości) wskazano wynagrodzenie za nadgodziny (również w różnej wysokości w kolejnych miesiącach). Co więcej w okresach od 1.09. do 7.09.1967 r., od 17.06. do 29.06.1968 r., od 24.01 do 31.01.1969 r., od 7.10 do 12.10.1968 r., od 1.02. do 8.02.1969r. od 10.02. do 15.02. 1969 r., od 5.03. do 23.03.1969 r., od 1.04. do 30.04.1969 r., od 2.05. do 23.05.1969 r., od 2.06. do 11.06.1969 r., od 1.07. do 7.07.1969 r., od 21.08. do 30.08.1969 r., od 1.09. do 30.09.1969 r., od 18.10 do 31.10.1969 r., od 3.11.1969 r. do 15.09.1976 r. ubezpieczonemu powierzano funkcję brygadzysty i w związku z tym otrzymywał on dodatek brygadzystowski (w nieznanej wysokości). W powyższej sytuacji brak było jakiegokolwiek możliwości ustalenia na podstawie zapisów w legitymacji ubezpieczeniowej wysokości należnej J. K. stawki zaszerogowania, co ewentualnie umożliwiłoby wyliczenie wynagrodzenia J. K. należnego w 1966 r. oraz latach 1973-1978 (w 1966 r. był wynagradzany wg VII grupy zaszerogowania i wg tej grupy był również wynagradzany przez część roku 1967 ujętego w legitymacji ubezpieczeniowej, z kolei w latach 1973-1978 wynagradzany był wg IX stawki zaszerogowania, i wg tej samej stawki był wynagradzany przez część 1970 r. oraz w latach 1971-1972). Zapisów w legitymacji ubezpieczeniowej – nawet gdyby możliwe okazało się ustalenie zasad wynagradzania ubezpieczonego w ujętych w tej legitymacji okresach – nie dałoby się natomiast w żaden sposób odnieść do okresu zatrudnienia J. K. w latach 1962-1965, w tych latach był bowiem wynagradzany wg VI grupy zaszerogowania, zaś w okresach ujętych w legitymacji najniższą stawką zaszerogowania była stawka zaszerogowania VII grupy. Możliwości dokonania wyliczeń stały się jeszcze mniej realne, gdy wzięto pod uwagę fakt, iż ubezpieczony przez większą część spornego okresu pracował w akordzie (jak wskazywała J. K. (1)).

Sąd nie znalazł też podstaw do ustalenia zasad wynagradzania ubezpieczonego w spornych okresach poprzez odniesienie się do zasad wynagradzania wskazanych przez stronę odwołującą się innych pracowników stoczni: D. J., H. K. oraz C. S. (1). Zdaniem sądu w realiach niniejszej sprawy brak było danych, które pozwalałyby w sposób niewątpliwy ustalić, iż w spornym okresie zarobki ubezpieczonego oscyływały na co najmniej takim samym poziomie jak zarobki pozostałych pracowników. Z dokumentów zgromadzonych w toku niniejszego postępowania nie wynika bowiem aby J. K. (2) w spornych okresach otrzymywał zarobki w równej czy chociażby zbliżonej wysokości do zarobków wymienionych na wstępie osób. Wręcz przeciwnie, z dokumentacji pracowniczej dotyczącej tych pracowników wynika, że w spornych okresach byli oni wynagradzani na innych zasadach niż ubezpieczony, należeli do różnych grup zaszerogowania, a ponadto byli zatrudnieni w stoczni (...) w okresach jedynie częściowo pokrywających się z okresem zatrudnienia w tejże stoczni (...). K. I tak, D. J. zatrudniony był w (...) Stoczni (...) w pełnym wymiarze czasu pracy od 28 kwietnia 1969 r. do 31 marca 1998 r.; H. K. zatrudniony był w (...) Stoczni (...) w pełnym wymiarze czasu pracy od 13 lipca 1963 r. do 20 stycznia 1976r.; C. S. (1) zatrudniony był w (...) Stoczni (...) w pełnym wymiarze czasu pracy od 7 lutego 1972 r. do 21 października 1991 r. Wszyscy ci pracownicy zostali zatem zatrudnieni w stoczni później niż J. K., stąd w ocenie Sądu brak jest podstaw do przyjęcia, że byli wynagradzani na takich samych zasadach jak ubezpieczony. Logicznym jest bowiem, że zupełnie inaczej wynagradzani są nowi pracownicy, a inaczej wieloletni pracownicy. W

momencie przyjęcia D. J. do stoczni (1969) J. K. pracował w niej już od około ośmiu lat, zaś w momencie przyjęcia do stoczni (...). S. (1972) J. K. pracował w niej już od dziesięciu lat. W zbliżonym do ubezpieczonego okresie pracował w stoczni H. K. (od 1963), jednak nie można było tracić z pola widzenia faktu, iż w okresie od 29 października 1964 r. do 25 kwietnia 1966 r. odbywał on zasadniczą służbę wojskową, a zatem jego sytuacja w tym okresie nie ma żadnego odniesienia do sytuacji pracowniczej J. K.. Podobna sytuacja ma miejsce w przypadku C. S., który w okresie od 28 października 1974 r. do 21 marca 1975 r. odbywał zasadniczą służbę wojskową; także i w jego przypadku niemożliwe było więc dokonanie porównania jego sytuacji pracowniczej z sytuacją J. K..

Niezależnie od powyższego Sąd zwrócił uwagę, że z materiału dowodowego wynikało, że wskazani przez odwołującego się pracownicy byli de facto zatrudnieni na innych zasadach niż J. K..

Odnośnie H. K. sąd miał na uwadze, że z zapisów w jego dokumentacji pracowniczej wynika, że nie był on wynagradzany na takich samych zasadach jak J. K.. Został on bowiem zatrudniony w charakterze ślusarza na wydziale PK2 na wstępny staż pracy z uposażeniem grupy II + 25% (bez wskazania konkretnej kwoty), następnie od 31.01.1964 r. przyznano mu stawkę wynagrodzenia w grupie czwartej (bez wskazania konkretnej kwoty). Po powrocie z wojska od 13 maja 1966 r. przyznano H. K. stawkę wynagrodzenia w grupie piątej (ponownie bez wskazania konkretnej kwoty), następnie od 10.11.1970 r. przyznano stawkę wynagrodzenia w grupie VIII (bez wskazania konkretnej kwoty). Natomiast J. K. w latach 1964 – 1965 był wynagradzany wg VI grupy zaszerogowania, w latach 1966-1967 wg VII grupy, w latach 1967-1970 wg VIII grupy, zaś w latach 1970-1982 r. wg IX grupy zaszerogowania. Co więcej, w karcie obiegowej przyjęcia H. K. do pracy w stoczni wskazano jako sposób wynagradzania dniówkę zadaniową, tożsamego zapisu nie ma w żadnym dokumencie dotyczącym zasad wynagradzania J. K..

Na marginesie trzeba jednak zauważyć, że nawet gdyby możliwe było odniesienie sytuacji J. K. do sytuacji pracowniczej H. K. (do czego brak jest jednak podstaw, a poniższe rozważanie ma charakter wyłącznie hipotetyczny), to na podstawie dokumentacji pracowniczej tego ostatniego – podobnie jak w sytuacji J. K. - niemożliwe byłoby precyzyjne ustalenie stosowanych przez pracodawcę zasad wynagradzania pracowników. Również i w przypadku H. K. zapisy w dotyczących go angażach wskazują wyłącznie na grupę zaszerogowania, bez doprecyzowania stawki godzinowej. Wskazane zaś w zaświadczeniu Rp-7 dotyczącym H. K. zarobki miesięczne są zróżnicowane w kolejnych miesiącach, co uniemożliwia ustalenie jakiegokolwiek zasady w wyliczaniu miesięcznych kwot jego dochodów. Co więcej w druku N5 – wywiad zawodowy wypełnionym 11.11.1975 r. wskazano zarobki H.K. ze stycznia 1975 r. w kwocie 1786 zł (za 7 dni pracy), oraz z kwietnia 1975 r. w kwocie 2371 zł (za 7 dni pracy). Kwoty te są znacznie zróżnicowane, mimo że wynagrodzenie zostało wypłacone w obu przypadkach za 7 dni pracy.

Również C. S. nie był zatrudniony w spornych okresach na takich samych zasadach jak J. K.. Z akt osobowych tego pracownika wynika, że C. S. został zatrudniony w charakterze pomocnika ślusarza na wydziale PK2 na okres próbny 7 dni z uposażeniem grupy czwartej (stawka akordowa) plus premia wg dniówki zadaniowej, następnie od 15 lutego 1972 r. powierzono mu obowiązki ślusarza i przyznano stawkę akordową na grupie piątej w systemie dniówki zadaniowej. Od 1 kwietnia 1974 r. przyznano C. S. 6 kategorię uposażenia zasadniczego. Po powrocie z wojska od 2.04.1975 r. C. S. przyznano wynagrodzenie w wysokości 14,50 zł/godz wg VII grupy zaszerogowania plus premia regulaminowa, następnie od 12.08.1977 r. przyznano mu VIII kategorię uposażenia zasadniczego ze stawką 18,50 zł/godz. W kolejnych latach zmieniano mu angaże odpowiednio: od 1.08.1981 r. stawka 26,30 zł (grupa 9), od 1.08.1982 r. stawka 32,50 zł (grupa VIII), od 1.04.1983 r. stawka 35,00 zł (grupa IX), od 1.05.1984 r. stawka 78 zł (grupa IV szczebel 5), od 1.02.1985 r. stawka 81 zł (grupa IV szczebel 6), od 1.03.1985 r. stawka 84 zł (grupa 4 S szczebel 7), od 1.02.1986 r. stawka 87 zł (grupa 4, szczebel 8S), od 1.05.1986 r. stawka 96 zł (grupa 4 S szczebel 11), od 1.03.1987 r. stawka 105 zł (grupa 4 szczebel 10S), od 1.03.1988 r. stawka 156 zł (grupa 4 szczebel 10), od 1.05.1988 r. stawka 168 zł (grupa 4 szczebel 14), od 1.08.1988 r. stawka 195 zł (grupa 4 szczebel 23), od 1.02.1989 r. stawka 351 zł (grupa 4), od 1.08.1989 r. stawka 705 zł (grupa 4), od 1.08.1990 r. stawka 5280 zł (grupa 4), od 27.05.1991 r. stawka 8500 zł, dodatek funkcyjny 15% (grupa 4), od 1.06.1991 r. stawka 9200 zł (grupa 4), w ostatnim okresie stawka 10350 zł.

Odnośnie D. J. sąd nie dysponował jego aktami osobowymi, jednakże dysponował jego aktami rentowymi. Analiza wystawionego przez stocznnię (...) zaświadczenia Rp-7 dokumentującego wysokość zarobków otrzymywanych w

tym przedsiębiorstwie w latach 1980-1998, jak również w legitymacji ubezpieczeniowej tego pracownika, w której wskazano zarobki osiągnięte przez niego w latach 1969-1972 i odniesienie jej do dokumentacji płacowej J. K. wskazuje, że zasady wynagradzania obu tych pracowników różniły się, początkowo na korzyść J. K., ale od 1989 r. na korzyść D. J.. Mianowicie sąd zauważył, że w latach 1970-1988 D. J. zarobił kolejno: w 1970 r. - 29531 zł, w 1971 r. - 38346 zł, zaś w 1972 r. - 3587 zł, w roku 1980 - 119685 zł, w 1981 r. - 126348 zł, w 1982 r. - 173259 zł, w 1983 r. - 224576 zł, w 1984 r. - 288543 zł, w 1985 r. - 266090 zł, w 1986 r. - 398180 zł, w 1987 r. - 447569 zł, w 1988 - 867292 zł, natomiast J. K. zarobił odpowiednio 50683 zł (w 1970 r.), 67802 zł (w 1971 r.) oraz 68435 zł (w 1972 r.), 126220 zł (w 1980 r.) 146991 zł (w 1981 r.), 179570 zł w 1982 r., 247734 zł (w 1983 r.), - 389982 zł (w 1984 r.), 488649 zł w 1985 r., 548144 zł w 1986 r., 657402 zł w 1987 r., 1030508 zł w 1988 r., 2866817 zł. Z kolei w latach 1989-1996 D.J. zarobił kolejno w 1989 r. - 3868383 zł, w 1990 r. - 18416204 zł, w 1991 r. - 30503500 zł, w 1992 r. - 54637963 zł, w 1993 r. - 48768300 zł, w 1994 r. - 84818900 zł, w 1995 r. - 9842,20 zł, w 1996 r. - 12950,46 zł, 1997 r. - 14736,80 zł, w 1998 r. - 5470,11 zł) natomiast J. K. zarobił odpowiednio 2866817 zł w 1989 r., 15008352 zł w 1990 r., 23121252 zł w 1991 r., 35381886 zł w 1992 r., 65174800 zł w 1993 r., 84406300 zł w 1994 r., 10447,52 zł w 1995 r., 12989,87 zł w 1996 r. Powyższe rozbieżności w wysokości wypłaconych tym dwóm pracownikom Stoczni wynagrodzeń wskazują, że zasady ich wynagradzania nie były tożsame, stąd brak jest podstaw do odnoszenia ewentualnych zasad wynagradzania D. J. do sytuacji J. K..

Reasumując, skoro z ustaleń stanu faktycznego wynikają istotne różnice w zarobkach poszczególnych pracowników stoczni, w tym współpracowników ubezpieczonego zatrudnionych na analogicznych jak on stanowiskach, brak jest możliwości ustalenia, że w spornych okresach ubezpieczony zarobił co najmniej tyle co inni monterzy ślusarskiego wyposażenia okrętowego zatrudnieni w stoczni. Brak jest bowiem podstaw – w oparciu o dostępny materiał dowodowy – do przyjęcia, że wynagrodzenie ubezpieczonego kształtowało się w spornym okresie na co najmniej takim samym poziomie jak wynagrodzenia innym monterów ślusarskiego wyposażenie okrętowego. W konsekwencji również i z tej przyczyny sąd nie znalazł podstaw aby dokonać ustaleń odnośnie faktycznych zarobków J. K. w oparciu o zarobki innych wskazanych pracowników.

Wprawdzie ustalenie to może wydawać się krzywdzące dla odwołującej się w niniejszej sprawie, J. K. bowiem z pewnością uzyskiwał w spornym okresie wyższe zarobki niż wynagrodzenie minimalne, jednakże w tym miejscu ponownie podkreślenia wymaga, że w sprawie, w której przedmiotem jest prawo do świadczenia rentowo-emerytalnego lub wysokość tego świadczenia, wymaga się dowodów nie budzących wątpliwości, spójnych oraz precyzyjnych - potwierdzających czy uprawdopodobniających w stopniu graniczącym z pewnością nie tylko fakt zatrudnienia, ale i pozostałe okoliczności związane ze świadczeniem pracy. W ocenie sądu w toku niniejszego postępowania nie udało się zaś należycie udowodnić faktycznej wysokości dochodów J. K. otrzymywanych w latach 1962-1966 i 1973-1978.

Mając więc wszystko powyższe na uwadze, w oparciu o przepis art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., odwołanie oddalono.